

ibris

DO

The Hounds of Penhallow Hall. The Secrets Tree

Holly Webb

Copyright text © 2018 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2018 Jason Cockcroft

Copyright fotografie autoare © 2018 Nigel Bird

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Aventuri la conacul Penhallow

Copacul secretelor

Holly Webb

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Gabriela Trășulescu

Editor: Vidrașcu și fiții

Redactor: Justina Bandol

Corector: Emilia Achim

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WEBB, HOLLY

Aventuri la conacul Penhallow - Copacul secretelor /

Holly Webb. - București : Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4457-2

821.111

AVVENTURI CONACUL PENHALLOW

COPACUL SECRETELOR

HOLLY WEBB

Ilustrații de JASON COCKCROFT

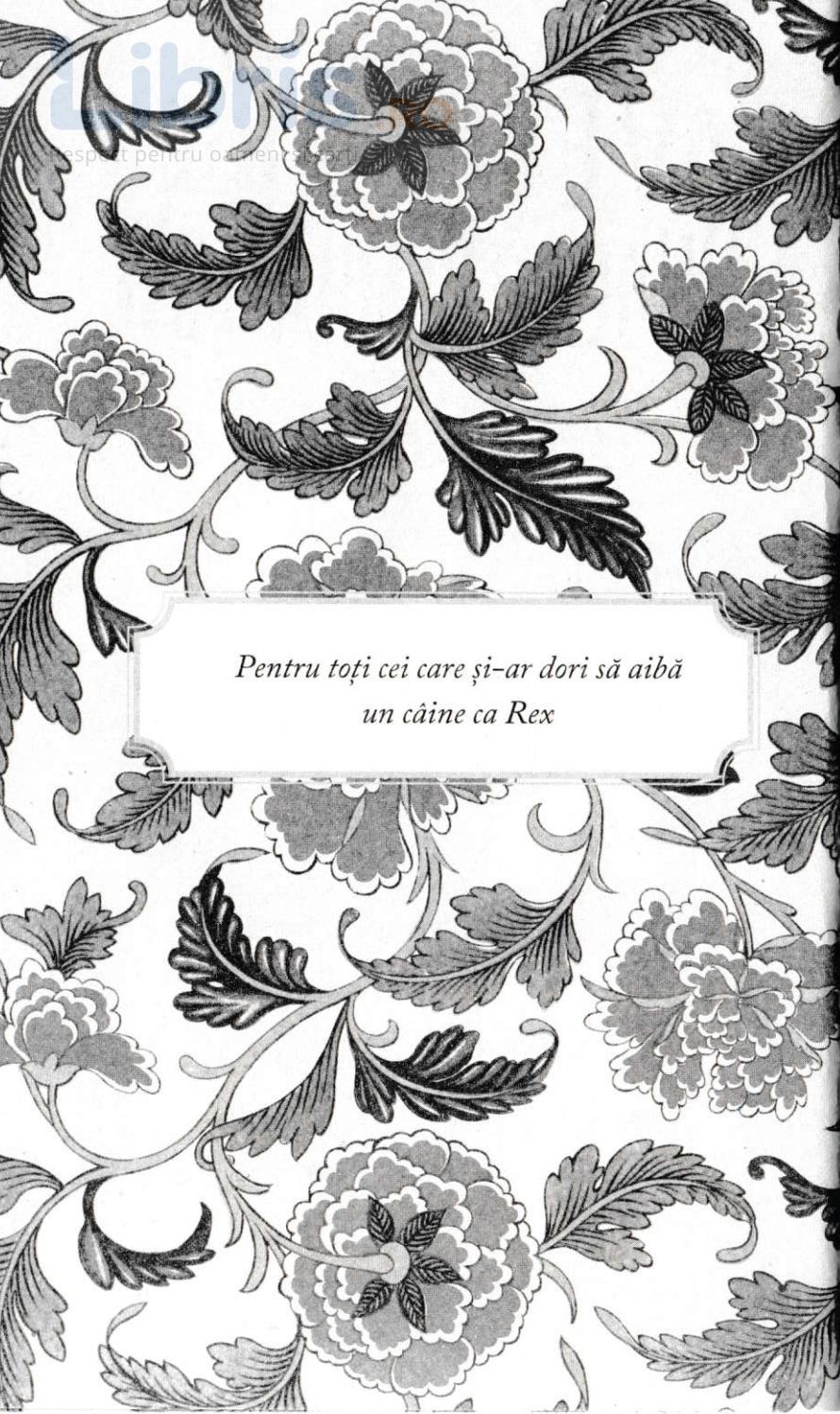
Traducere de Gabriela Trășulescu

LITERA®

București

2019

-A sunat și clopoțelul! S-aveți o minivacanță frumoasă! și distracție plăcută de Halloween! Nu uitați de jurnalul de lecturi și de exercițiile la matematică...

Doamna Roberts răspunse printr-un zâmbet la murmurul de nemulțumire colectiv.

– Parcă trebuia să fie vacanță, bombăni Lucy, iar Polly o aprobă dând din cap.

– Știu. Nu-i corect să ne mai dea și teme, după ce că-i aşa de scurtă.

– O să fiu nevoită să car totul după mine la Londra, probabil, zise Lucy oftând. și să scot din bagaj alte lucruri, ca să le fac loc.

O să-mi fie dor de tine, spuse Polly în timp ce-și îndesa în ghiozdan carnetelul cu temele primite. Sunt sigură că o să te simți grozav cu tatăl tău, dar o să mi se pară ciudat să nu fi aici. Și știi cine o să-ți mai simtă lipsa? adăugă ea. Skip. Sper că bunica ta i-a cumpărat drept compensație niște delicatese.

– Da, și i-a luat și o jucărie de sfoară, zise Lucy râzând. Se descurcă el. Câteodată am impresia că bunica îl iubește mai mult decât mine. O să fie tare răsfățat până mă întorc eu acasă. Se uită apoi la ceasul de mână. Mai bine o întind. Eu și mama trebuie să prindem trenul din Penbridge și n-am prea mult timp la dispoziție.

Cele două fete își luară ghiozdanele și hainele și ieșiră în curtea școlii.

– O, uite cine-a venit! Polly arăta spre poartă. Mama și bunica ta... și Skip!

– L-au adus și pe el! spuse Lucy bucuroasă și o luă la fugă spre ei.

COPACUL SECRETELOR

– Ne-am gândit că ți-ar plăcea să te întoarcă până acasă, spuse mama lui Lucy, îmbrătișând-o când cele două fete se apropiară în grabă.

– Ce bine arată cu zgarda asta și cu blana curată și pieptănată! zise Polly plină de admirare.

Skip era un câine vagabond pe care Polly și Lucy îl găsiseră pe terenul conacului Penhallow

Respecă care o fusesei adoptat în grupul câinilor casei, împărtășindu-se din magia lor.

Skip locuia acum cu Lucy și se vedea limpede că e îndrăgostit de ea. Dădea din coadă atât de repede, încât Polly abia dacă i-o zărea, și scheuna de bucurie.

– Îmi pare rău, Polly, zise mama lui Lucy, dar noi trebuie să ne grăbim ca s-ajungem la gară. Crezi că mama ta te-ar lăsa să vii la un ceai în săptămâna de după minivacanță?

– Sau să rămână peste noapte? întrebă Lucy pe un ton rugător, uitându-se când la mama, când la bunica ei.

– De ce nu? zise bunica zâmbind. La revedere, Polly! Aș zice că și tu o să ai o săptămână încărcată, nu-i aşa? Am citit într-un articol din ziarul local despre evenimentele interesante care au loc la conac.

– Distracție plăcută cu tatăl tău! strigă Polly în urma lui Lucy, care se îndepărta deja pe stradă împreună cu mama și cu bunica ei.

COPACUL SECRETELOR

– Mulțumesc. Să-mi trimiți o poză cu costumația ta de Halloween! strigă în gura mare Lucy, făcându-i cu mâna. Ne vedem din nou la școală!

Polly scoase un mic oftat. Ar fi fost frumos să-și petreacă vacanța cu Lucy, dar, de când tatăl ei se mutase la Londra, Lucy stătea o parte din vacanțe la el. Avea să lipsească toată săptămâna, așa că nici măcar nu puteau să facă împreună ceva de Halloween, care pica în sămbăta dinaintea întoarcerii la școală.

Oricum, se anunța o săptămână interesantă. Bunica lui Lucy avusese dreptate. Mama ei avea să fie ocupată cu pregătirea evenimentelor ce aveau să se organizeze la conacul Penhallow. Polly îi promisese să-o ajute cu decorațiunile, iar pentru sămbătă era programată o paradă a costumelor. Aveau foarte multă treabă de făcut, iar vorbele lui Lucy tocmai îi amintiseră că nici măcar nu se hotărâse cu ce să se îmbrace. Știa sigur că, pe undeva pe sub pat, mai are o pălărie de vrăjitoare și niște vopsea de pictat pe față, dar

Respect și ar fi dorit să încerce ceva nou. Eventual un costum care să aibă cumva legătură cu trecutul conacului Penhallow. După aventurile ei cu Rex și ceilalți câini, începea să se simtă expertă în domeniu.

În vreme ce se întorcea agale pe cărarea de pe faleză care legă satul de conac, Polly încercă să găsească cea mai bună idee de costum. S-ar fi putut îmbrăca în Doamna în Verde, fantoma inventată cu trei sute de ani în urmă de doi băieți care locuise la Penhallow. Aceștia încercaseră astfel să steargă urmele aventurii lor cu contrabandistii care debarcau în micul golf și făceau comerț ilegal. Polly simți că i se ridică părul pe ceafă. Cu toate că ea și Rex descoperiseră că Doamna în Verde nu era reală, chiar și numai gândul la ea o însăpăimânta încă.

Ajungând înapoi la conac, Polly își băgă capul pe ușă în biroul mamei, unde dădu cu ochii de asistentă Nina, care îi zâmbi de după receptorul telefonului pe care îl ținea la ureche.

COPACUL SECRETELOR

— Jos la grăjduri, șopti ea. A început să aranjeze decorațiunile.

Polly flutură o mână în semn de mulțumire și se hotărî să urce întâi să se schimbe, înainte să meargă să ajute pe mama ei. Avea să se simtă cu adevărat în vacanță dacă scăpa de uniforma școlară, își zise ea.

Imediat ce își luă alte haine, se grăbi să iasă pe terasă ca să-l vadă pe Rex – primul lucru pe care-l făcea de obicei când se întorcea de la școală. Era o după-amiază frumoasă. Pe cer, soarele se scufunda treptat spre orizont, reflectându-se în marea care arunca fâșii subțiri de lumină printre copaci. Plimbându-și degetele peste botul de piatră al lui Rex, Polly zări o pată aurie pe suprafața roasă de vreme. Nu era nicidecum verzeala aurie lăsată de vreun lichen, și nici vreo sclipire a soarelui palid de octombrie în blana lui. Rex era acolo, în piatră, viu și atent la vorbele ei.

Dar nu se trezea.

Respect pentru Rex și săptămâna după ce aruncă o privire rapidă în jur, ca să se asigure că n-o aude nimeni.

Conacul Penhallow era aglomerat în timpul vacanțelor școlare, dar până și azi vizitatorii roiau în interior și prin grădini. Polly se bucura, bineînțeles, din moment ce asta era îndatorirea de serviciu a mamei ei – să aibă grijă ca Penhallow să meargă bine și să aducă suficienți bani.

COPACUL SECRETELOR

Nu reuși totuși să-și înfâneze dorința ca vizitatorii să nu ajungă tocmai până în capăt, la grădina de trandafiri. Îi înțelegea că vor să admire bulbii plini de semințe ai plantelor de pe margine, culorile tomnatice ale copacilor din crângul ce acoperea pe jumătate cărarea de pe faleză și priveliștea mării văzute de sus: grădina era superbă. Numai că prezența vizitatorilor îi îngreuna conversațiile cu statuia, căci putea fi observată oricând.

– Trezește-te! șuieră ea.

Dar statuia lui Rex se încăpățâna să rămână la fel de cenușie și de dură. Figura de piatră de pe cealaltă parte a treptelor se mișcă ușor, ridicând o pleoapă cenușie grea. Magnus trase cu ochiul la Polly, străfulgerând-o cu privirea lui întunecată.

– E prea frig, murmură uriașul ogar, scoțând un mărăit înăbușit.

Și nu pentru că se înfuriase – asta era vocea lui de fiecare zi –, ci pentru că mormăiala îl caracteriza.